

YEDİ DAĞIN YOLLARI

Yedi Dağın Yolları Kalbimden Geçer

Bu aksam sevgili Ali'nin 2009'un son projesi
Afyon Eskişehir projesi izlenimini paylaşıyoruz...
Ali sağ olsun Ekimde başladığı ILKYAR projelerine
ara vermeden destek veriyor, tüm yüreğiyle...

Geçtiğimiz hafta da yüreğimizden dağların yolları geçti,
Sungurlu'dan Kaledere'ye ana yoldan ayrıldıktan sonra
köy yollarında ilerlerken, issiz terk edilmiş köylerin içinden geçtik,
köyde yanan 1-2 ışık pencereden gecenin koyu maviliğinin içinde
parlayan yıldızlara ve tam tepedeki aya bakan insanların suratını aydınlatıyordu...
Ve gecenin o saatinde bir otobüs geçiyordu, o yalnızlıklara inat,
biz sizi unutmadık demek için yollara düşen yolcularıyla...

Bu hafta sonu Çorum Sungurlu Kaledere, Merkez ve Alaca projelerimizi gerçekleřtirdik..
Birbirinden güzel çocuklarla, değerli yönetici ve öğreimenlerle tanışma fırsatı bulduk...
Bu güzel projenin Kaledere kanadını destekleyen ODTU Elektrik Mühendislięi Bölümü
2010 mezunu öğrencilerine ve elbette öğretim üyelerine,
Alaca ani kitaplığını kuran Türkiye'ye Köprü Grubuna (BTF - NC ABD, Denizyıldızı Kitaplığı)
Projelerin diğer giderlerini destekleyen Türk Kültür Vakfına ve Dr Yalçın Ayaşlı'ya
teşekkür ediyor,
tüm destekçilerimize saygılarımızı sunuyoruz...

İLKYAR

“Yedi Dağın Yolları Kalbimden Geçer”

Otobüs Anadolu'nun bu karanlık ovasında ilerlerken içinde sadece bilim ışığı yanan otobüs geceye doğru ilerliyordu. İçerisinde amaçları bir çocuğun daha gülümseme ihtimali peşinden koşan cesur yürekler vardı. Bu ekibin içerisinde olmak gerçekten bambaşka bir duyguydu. Heyecanla çocuklarla ilk karşılaşmayı bekliyordum ben de herkes gibi. Nihayet okula vardık ve artık hazırдық otobüsten inmeye. Çocuklar bahçede toplanmış bizi bekliyorlardı. Hemen çocuklarla ilk temas yaşanmıştı. İşte çivi denen o sihir işe yaramış ve kardeşlerimizi abi ve ablalarıyla kaynaştırmaya yardım etmişti. Daha sonra içeri geçtik ve ben piramit parçalarını alarak bir grup öğrenciyle oynamaya başladım. Parçaları inceleyerek bütünü oluşturma çabaları görülmeye değerdi doğrusu.

Berber ilk gecenin vermiş olduğu heyecanla birlikte yatakhaneye geçtik. Yatakhane gerçekten dikkat çekiciydi çünkü duvarlar gayet temiz yerler halı kaplanmıştı. Odaların önünden geçerken ise şaşkınlığım daha da arttı. Odaların isimleri *Lale*, *Kardelen*, *Sümbül* gibi çiçek isimlerinden oluşuyordu. Kitaplarda okusam ya da bir filmde görsem çok hoşuma gidecek küçük gibi gözükten bir ayrıntı önümdeydi işte. Çocuklar üzerinde nasıl bir etkisi vardı kim bilir bu birbirinde sıcak, anlamlı ve özel oda isimlerinin. Sabiha masalını hemen alarak odalardan birine girdim. Önce niye geldiğimizi kısaca anlatmaya başladım. Daha sonra yarın nasıl güzel bir günün onları beklediğini hatırlatarak masalımı okudum. Sabiha'nın hikâyesini her okuduğumda aynı duyguları yaşıyorum. Çocuklar üzerinde çok önemli bir etki yaptığına inanıyorum. Odalarında çıkarken çocuklar rüyalara dalmışlardı bile.

Sabah olmuştu işte hemen traş olup hazırlandıktan sonra çocuklarla birlikte bahçeye çıktık ve sabah sporumuzu yaptık. Projede Bilgisayar etkinliğine girdim. Etkinliğim esnasında çocukların bilgisayara dair vermiş olduğu çok güzel cevaplar beni çok mutlu etti.

Kendi etkinliklerim dışında da diğer etkinlikleri gözlemlemek istiyordum ve Sinan Hoca'nın Eğitimde Motivasyon etkinliğine girdim. 8. Sınıf öğrencileriyle yapılan etkinlikte çocukların hemen hemen hepsinin okumaya devam edeceğini görmek beni çok mutlu etmişti. Okulda birbirinden zeki ve akıllı çocuklar vardı. Hangi çocukla iletişim kursam beni çok mutlu edecek şeyle karşılaşıyordum. Biri avukat olmak istiyordu, bir diğeri bilgisayarlarla ilgili çeşitli sorular sorarak benden bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Yemekhanede sıra beklerken edilen sohbetlerde Hatice adlı bir kızla tanıştım. Eliyle flüt çalabiliyordu. Belki de ileride çok iyi bir sanatçı olabilirdi. Dedim ya yemekhanenin girişinde tanıştık diye en keyifli sohbetlerde yemek yerken oluyordu. Merve diye bir öğrenci ile konuşurken bana üniversitenin iyi bir yer olmadığını söyledi. Bunun nedenlerini öğrenmeye çalışıp O'na üniversitenin aslında ne kadar güzel yerler olduğunu anlatmaya çalıştım. Ben anlattıkça gözlerinde o ışığın daha da parlak yandığını görebiliyordum. İnanmak istiyordu zaten ve hissediyordu üniversite iyi bir yerde. "Sizler geldikten sonra daha da inandım" dedi. Televizyonlar, gazeteler üniversiteleri nasıl anlatıyorlardı ki Anadolu'nun bu temiz insanları bilim yuvaları için bunun düşünebiliyorlardı. Belki Merve'ye anlattım ama ya anlatamadığım diğerleri? Onların kafasında dizilerle ve haberlerle oluşmuş bu yargıyı nasıl kıracaktık.

Öğrencilerle voleybol oynamaya bu projede de devam ettim. Ramazan, Alican ve diğerleriyle birlikte çok güzel şeyler paylaştık. Onlara paylaşmanın ne olduğunu takım oyunuyla anlatmaya çalıştık. Hırs yaptıklarında bunun sadece bir oyun olduğunu ve önemli olanın eğlenmek ve oyun oynamak olduğunu vurgulamaya çalıştık. Umarım başarılı

olmuştur da bu başarılı öğrenciler daha da başarılı olurlar.

Akşam yemeğinden sonra sunum da Erden Abi'nin çocuklarla konuşması gerçekten çok etkileyiciydi. Çocukların gözünde o duyguda anlıyorsunuz ne kadar önemsediklerini. Diğer projelerden görüntülerin yer aldığı Nazlı Yüreklar ise bambaşka tabii ki. Dürüst olmak gerekirse ilk kez yaşadığım bir duyguyu paylaşmak istiyorum. Çok tecrübeli sayılmam 3. projem öncesinde çok yorgun uykusuz günler geçirdim ve o sunum esnasında bütün enerjimin bittiğini hissedip korktum. Eğlencede çocuklarla oynayacak enerjim olmazsa ne yaparım diye düşündüm. Ancak müzik hocalarının bizim koro ile çalıp söylemeye başlamasıyla bir anda enerji hissettim ve çocuklarla oynamaya başladım. Onları oyuna katmak bazen kolay olmayabiliyordu ama çok zorlamadan en azından alkışlamaları için teşvik ettik. Ve elbette Hayat bayram olsa diye bağırırken gene aynı duyguları yaşadım.. Çevremizdeki coğrafyada bombalar patlarken, Dünya'da birçok insan savaşımlardan ölürken burada işte yüzlerce insan hayat bayram olsa diye haykırıyordu.

Cumartesi gecesi artık yatakhaneye giderken kız öğrencilerle vedalaştık ve erkek öğrencilerin yurtlarına gittik. Birkaç odayı bir araya toplayarak onlarla sohbet ettim. Pür dikkat beni dinliyorlardı. Söylediğim birçok şeyin akıllarında kalacaklarını hissediyordum. Uyuduklarını görünce odama gittim. Yarın için dinlenmek gerekiyordu çünkü yola erken çıkacaktık.

Sabah 4'te uyanık. Benim dikkatimi çeken bir öğretmenin bizi uyandırmak için geldiğini görmektir. "Hocam teşekkürler ben uyanırdım" dedim. Mutluluk verici bir duyguydu bu. Bizimle birlikte kahvaltı yaptılar ve uğurlamaya geldiler. Okul müdürünün: "Eğitim gönüllüsü kavramını ben sizinle öğrendim" sözü herhalde herkese nasip olacak cinsten bir ödül değildi. Yolculuğa başladık ve hedef Eskişehir idi.

Okulun önüne geldiğimizde öğrenciler bahçede toparlanmaya başlamıştı. Sabah

sporuyla başladık ve etkinliklere başladık. Bu okulda iki etkinliğim olduğu için diğer etkinliklere girmeye devam ettim. Çocuk edebiyatında çok güzel anlar yaşadım. Kitabı nasıl seçtiklerini sordum çocuklara kapağına bakıyorlardı ve onlara kitapları önce bir koklamalarını önerdim. Ardından çocuklarla bir kitap seçip ilk sayfayı okudum ve devamını merak edip etmediklerini sordum. 5 çocukta da aynı etkiyi yaptı ve okumaya başladılar. Umarım o kitapları okumuşlardır ve hissettiklerini bizlerle paylaşırlar.

Etkinlik aralarında çocuklarla etkinlikler yapmaya devam ediyorduk. Bir sürü ilgilerini çekecek şey varken çivilerin yeri apayrı tabii ki. Ancak hayatımda belki yıllarca üzüleceğim bir olaydan son anda dönmüş olduğuma sonsuz minnettarım. Bir kız öğrenci çiviye çözmeye çalışıyordu. Çiviye dirseğine yerleştirmiş tek eliyle çözmeye çalışıyordu. İçimden acaba öğrendi de daha basit çözmeye mi çalışıyor diye düşündüm. Tam iki elinle daha kolay yapabilirsin diyecekken sol kolunun olmadığını fark ettim. Başımдан aşağı kaynar sular dökülmüştü adeta. İyi ki orda

biraz daha sessiz kalabildim ve hiç unutamayacağım o pişmanlığa neden olmadım.

Yemekte Emre diye bir öğrenci vardı. Gülbin Ablası ona çiviye bir matematik problemi olarak anlatmış. Bana “Şimdi bu X bu da Y düğüm de eşitlik oluyormuş. $X+Y=5$ denkleminde X bulmak için Y’yi diğer tarafa atarım.” Dedi. Ve çiviye çözdü. O an o kadar sevindik ki. Matematikten 96 almış ve çok başarılıymış Emre. Yan masada oturan bir öğretmeni de Emre’yi anlattıktan sonra “Sizi gördükten sonra kendimden utandım” dedi. “Hocam ama sizler çok başarılısınız estağfurullah” dedim. “Biz üniversitedeyken hiçbir şey yapmamışız.” dedi. Bu da proje içerisinde ödül olan bir başka anydı.

Eğlence esnasında yaşananlar ve artık ayrılık vakti. Bu güzel okuldan da ayrılıyorduk işte. Çocukların gözünde o hüznü görmek gerçekten çok zordu. Vedalaşmaları zaten hiç sevmem ama bu umarsız, yalansız, yapmacıksız çocuklardan ayrılmak gerçekten çok zor

geliyordu. Hepsi söz veriyorlardı daha çok çalışacağız diye. Bu belki de karanlığı delemek olan ışığın ilk ışıltılarıydı. Gözlerde yer alan o ışık derslere yansıtacak ve bu ışık demetleri ışıltı parlamaya devam edecekler.

Dönüş yolunda Atilla İlhan'ın şu mısraları aklımdan geçiyordu:

“yolumdan çekil yavrum
bağlasalar duramam
demir asa demir çarık dedim
neyleyim!
yolculuk dedim
ağaçlara tünedi yine akşam kargalarla bir
rüzgar kendini yerden yere vuruyor
kırık dökük yıldızlar belirli uzaktan
telsiz mevceleri ardım sıra koşturuyor
anamdan yolcu doğmuşum
yedi dağın yolları kalbimden geçer
salkım salkım mısralar gelir içimden
dudaklarımda yağmur damlaları
alır beni yollar beni alır gider”

Evet, yolları dinlemeden gidiyorduk işte yine. Birbirinden farklı 43 insan yine bir projeyi hakkıyla çıkarmıştı. Çorbada bir parça tuzum olduysa ne mutlu bana. Otobüsün bir sihri var sanırım. Birbirinden farklı parçalar bir araya geliyor ve yapbozda siz tek bir parça görüyorsunuz. İlk yarına ulaşmaya çalışan, bilim ışığını kendine dost edinmiş ve tek amacı o çocukların daha iyi yerlere gelmesini sağlamaya çalışan tek bir vücut. Bu eşsiz projede emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler.

Ali Söken
Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar ve Öğretim Teknolojileri Eğitimi 4. Sınıf
İlk yarımız, ilk sevdiğimiz çocuklarımız...
<http://www.ilkyar.org.tr> ilkyar@ilkyar.org.tr